

ALLARM

(F. D. SOLIDARITET)

ARGANG 1.

MINNEAPOLIS, MINN., DEC. 1915

NUMMER 12

(Lånad från "International Socialist Review.")

19de November 1915

"Mina herrar, jag dör med ett rent samvete. Jag gjorde aldrig något orätt i mitt liv. Jag dör som stridsman, ej som en stackare. Välan, jag går. Farväl!"

"Ge fyr!"

Josef Hillströms sista ord.

Hoppet.

Då president Wilson den 17 november för andra gången gjorde guvernör Spry av staten Utah uppmärksam på, att ta i noga övervägande den Hillströmska affären, innan han gick ästad och lät mörda honom, kunde man ej frigöra sig från ett litet svagt hopp att Hillströms liv måhända skulle räddas. Dock var man ej säker, då man ju på förhand visste vad slag av fördomsfulla tjurhuvuden vederbörande myndigheter i staten Utah voro.

De hade ju förut så tydligt demonstrerat, att om vittnena mot Hillström än voro av ytlig och slamsig art, betydde föga. Hillströms liv ville och skulle de göra slut på.

De gnedo sina händer i förtjusning, och det vattnades i munnen på dem, då de tänkte på morgonen den 19 november. De skulle då på galaföreställning och se den unge revolutionärens friska röda blod strömma ut ur hans kropp, ned på marken och göda den förtorkade sanden på fängelsegården, efter det 4 kulor från 5 uslingars gevär genomborrat vår väns unga hjärta. Och de skulle själva förvissa sig om att han vore riktigt stel, död. Skönt!

Som sagt, man var ju ej alldeles säker på Hillströms liv eller död. Men så kom då eftermiddagen den 18de, då guvernören just haft sin middag, och mätte gott, telegraferade han till presidenten ett svar av innehåll:

Nej! Inget uppskov. Hillström måste dö i morgon bittida.

Till varje klassmedveten revolutionär kom detta svar ej över-

raskande. Och man ställde ögonblickligen stegen mot förenings- och möteslokalerna, för att överlägga om vad som var att göra, som ett sista försök att rädda Hillström.

Som alla organisationer, med undantag av I. W. W., äro mycket tungrodda apparater och ej det minsta böjliga; medlemmarna ej i besittning av tillräcklig initiativkraft; mycket disciplinerade så de ej våga eller kunna skrida till handling förr än ett förslag blivit behörigen och tillbörligen diskuterat, ventilerat och — sanktionerat av herrar och mästare, kunde man ej vänta något spontant uttryck med dito handling från andra än I. W. W.-organisationen.

Så blev det ock.

1½ timma efter guvernörens svar till presidenten blev känt, var ett demonstrationståg genom gatorna i full gång. Genom banéren — ett halvt dussin, vilka voro förfärdigade i hast — uppmannades folket att handla, att rädda Josef Hillströms liv.

Något tillståndsbrev från polisen för demonstrationen begärdes ej, ej heller sökte polisen att hindra demonstranterna. — Orsaken? — Kanske insågo de det skulle varit till deras nackdel att blanda sig i leken då sinnen voro så upprörda, då alla revolutionära arbetare hade Hillströms bild för ögonen. — Man kunde ju tydligt se honom, där han satt i en fängelsehåla, där, varest ljuset under hans sista natt skulle brinna för honom hela natten, där, varest dödslockan redan var placerad över honom. Kanske, säga vi, var polisen klok nog att hålla sig lugn.

Under demonstrationen, och hela natten, hållregnade det. Liksom om onda makter denna natt stodo i guvernörens tjänst för att

leda folkets tankar bort från det ruskiga mord han stod i begrepp att utföra. Som om regn och storm skulle hava makt att hindra demonstranterna eller försätta dem i misstämning!

Det var ett hotande, bullersamt tåg detta, som drog genom gatorna, som vid varje tvärgata och publika platser utropade med tordansstämmor 3-faldiga hurror för Josef Hillström, samt uppmannade folket att handla. Det var ju endast 9—10 timmar kvar till soluppgången.

Möte gick av stapeln i I. W. W. stora lokal. Talen voro korta och kraftiga. Lokalen var packad.

William Busky säger Hillström är oskyldig.

Efter mötets slut, men med majoriteten av deltagarna kvar i lokalen, hör man en ung arbetare säga till en grupp omkringstående att "Hillström är oskyldig. Jag vet det, ty jag var tillsammans med honom från 2 e. m. till 10 på kvällen den dagen handl. Morrison och hans son blev mördade. Mordet skedde kl. 9, en timma före jag skildes från Hillström."

Möte.

I hast avhölls ett möte av endast medlemmar av I. W. W.

Buskey, vilken ej är och har aldrig varit medlem av I. W. W., fördes fram för mötet, där han korsföräddes. Efter frågorna, vilka han besvarade, enligt mitt begrepp öppet och med övertygelse, förklarade han sig villig svara ett intyg att vad han hade sagt var sanning.

En kommitté tog honom till polishuvudkvarteret. Då ingen notarie påträffades där anskaffades en dylik i hast. William Busky svor sitt intyg. Det lød och lyder:

— Seattle, Wash., den 18 november 1915.

Jag, William Busky, högtidl-

gen svär att den tionde januari 1914, var jag tillsammans med en Josef Hillström oavbrutet från kl. 2 e. m. upptill kl. 10 e. m., vid Murray, Utah, och att vi även mottogo "rustling cards" (kort som ger dem rätt att uppsöka de olika förmännen för förfrågan om arbete) av en förman vid namn Hines vid Murrays smälta.

När Hillström skildes vid mig kl. 10 e. m. den kvällen, hade han ej fått något skottsår.

Undertecknad

William (X) Busky.

Vittnen:

John Jetourmy, Harry Feunberg, John Cicoria, Notarius publicus.

Kl. 2 f. m. den 19 avsändes ovanstående intyg pr telegraf till president Wilson, guvernör Spry och advokat O. H. Hilton, den senare Hillströms advokat, vilken ögonblickligen begärde 10 dagars uppskov för detta vittnes hörande.

Hiltons begäran villfäres ej.

(Om Hiltons begäran om 10 dagars uppskov, sammanträdet och beslutet, finga vi ej veta förr än Hillström redan var död.)

Guvernören tillsammans med benädningsnämnden i Salt Lake City hade ett kort sammanträde, och beslutade, att ej fästa något avseende vid detta telegram, enär, som de sade, detta endast var ett försök att lå domen uppskjuten. Hillström skall skjutas denna dags morgon, förklarade de.

Kamrater med stridslust — verkliga kamrater.

Vilken revolutionär man eller kvinna med ett varmt för rättvisa klappande hjärta kunde sova denna natt! Det var ej tanke på dylikt. Vi stannade därför i lokalen. Redan från bittida på kvällen började protesttelegram — ett varje timma — att avsändas till presidenten och guvernören. Efter kl. 3 på morgonen avsändes ett varje halvtimma. Någon timma efter Buskys intyg var sändt sändes ett telegram till presidenten, av lydelse: Ni kan rädda Hillströms liv om Ni har ryggrad nog därtill."

Till Spry ett av lydelse: "Ni kommer att bli ansvarig för mordet på Hillström."

Hillströms sänger sjöngs hela natten. Detektiver sökte komma in i lokalen för att "snoka" omkring, men de blevo obarmhärtigt visade på dörren med beskedet, att lokalen endast var för ärliga arbetare. En polissergeant med två konstuplar infunno sig och fordrade tystnad, men då ingen lyssnade till dem, och de funno sig absolut ignorerade, försvunno de utför trappan och bort i någon gränd, skamsna. Ej häller de tycktes ha lust att leka med elden.

Natten — den långa väntans och spänningens natt.

Natten var lång. Man räknade minuterna. Timmarna gled så sakta förbi. (Vi hade sett organisationen i Salt Lake City att meddela oss om någon ändring av något slag inträdde, på grund av Buskys intyg).

Dödsbudet.

Ingenting finga vi veta förr än på morgonen. Samtidigt som tidningarna meddelade kom telegram från organisationen i Salt Lake City. Det lød: "Hillström avrättad kl. 7:42 f. m. mera sedan".

Telegrammet och tidningen lästes högt av en kamrat. Då han var färdig sade ingen ett ord. Forta på 3dje sidan.

Jul.

Jul, jul, härliga jul!
Efterlängtat och älskad som ingen,
Kommer du åter till jorderingen,
Soliga barnadars käraste gäst —
Minnenas fäst?

Jul, Jul, härliga jul!
Bådad av stjärnor i aftontimma,
Hälsad av barnaögon som glimma,
Bär du till jorden ditt hälsningsord:
"Frid uppå jord?"

Jul, jul, härliga jul!
"Frid över jorden!" julklockor ringa —
"Frid över jorden!" julsånger klinga;
"Frid!" stråla ljusen i juletid —
Juletid blid.

Träl, träl, arbetets träl!
Litet får du av julfriden smaka,
Lida, arbeta, hånas, försaka;
Skymfas, förtryckas i stort och smått —
Det är din lott.

Träl, träl, lidande träl!
Alltid behandlad som styvbjörn av ödet,
Jäktad till döds i kampen för brödet —
Sökande vilan i torftigt skjul;
Firar du jul?

Träl, träl, fattiga träl!
Nöden din egendom är här i världen —
Ej har du julljus och brasa på härden;
Julglädjen kommer med gåvorna blott
Till rikedom blott.

Träl, träl, trampade träl!
Res dig ur dvalan och bräck dina bojer —
Vaknen kamrater i armadets kojor;
Kommen! För frihetens gyllne dag
Slå vi ett slag.

Fram, fram, segrande här!
Skarorna samlas från städer och byar —
Se ur det framfarnas töckniga skyar,
Går uti strålände morgonglans opp
Framtidens hopp.

Signe Aurell.

KONSTRUKTIV ORGANISERING

James Schmiths rättgång.

Denna sommar, har varit en av de mest framgångsrika, när det kommer till frågan om konstruktiv organisation. Det är organiserandet av skördarbetarna som här åsyftas mera än några andra. Om det sättet genom vilket de — i tusentals — ha blivit intagna i I. W. W. kunde utsträckas till andra industrier över hela landet, och arbetas med samma iver och entusiasmen så skulle vi snart se en jättestor och jättestark industriell organisation. Om det som har gjorts uti mellanstaterna (Oklahoma, Kansas, Nebraska och Dakota), kunde utsträckas till en del mäktiga industricentrum. Östern, södern såväl som västern — California med dess fruktindustri — så skulle vi snart kunna marschera fram på befrielsens bana.

Det är ju sant att när några män i våras sammanträdde uti Kansas City och planlade denna agitation, så var där ju några med hopp i bröstet, fast de flesta väntade visst icke på att få se det resultat som Agricultural Workers Organization of I. W. W. nu har att uppvisa. Halva juli månad gick innan knappast en enda ny medlem var intagen. Omkring hundra delegater voro då redan ute i fältet. Så började medlemsantalet att växa så småningom.

Jag minns jag fick ett brev från sekreterare Nef, daterat juli 28de, som slutade med: "20 new members today; busy as hell." När

jag såg det så började jag förstå att Nefs optimistiska syn på saken hade icke varit förtur eftertanke eller föresyn.

Sedan den tiden har mellan två och tre tusen män blivit intagna. I september månad intogs över 600, och i oktober 701. Det högsta antalet intagna på en dag har varit mellan 60 och 70. Det fulla antalet av delegater och organisatörer har varit närmare 200. Fem män ha på sista tiden arbetat på huvudkvarteret i Minneapolis — skötande böckerna och korrespondensen.

Att utsträcka denna organisation så vidsträckt som möjligt är nu planlagt. Det kommer att bildas en bransch uti Des Moines, Iowa, för "cornhusking". Ett huvudkvarter kommer att påbörjas uti Sacramento, Cal., i ock för fruktindustrin i den staten. Så kommer där troligen att bli en i staten Washington för timmerindustrin, och kanske en bransch i Duluth, Minn., för densamma, samt även någon uti oljeindustrin i Oklahoma. Detta är vad som är påtänkt hitintills. Andra avdelningar och branscher kommer säkerligen att påbörjas litet varstades.

Detta är vad man kan kalla Konstruktiv Organisering. I år hade vi ett par hundra delegater ute för att organisera vetestaterna, nästa år låt det bli tio gånger så många, och vi skola då också se tio gånger så stort resultat. (Forts. 4 sid. 3)

ALLARM

A monthly official organ for the Scandinavian branch of the Industrial Workers of the World.

Published and controlled by the Scandinavian Propaganda League, Minneapolis, Minn.

Yearly subscription 50 cents, single copies 5 cents. Single orders, pr. copy, 4 1/2 cents.

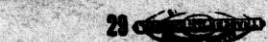
Address all communications and money orders to "Allarm", 613 3rd St. S., Minneapolis, Minn.

Pre-numerationpris: Helt år 50 cents. Lönnummer 5 cents. Aftersälare redovisa med 4 1/2 cents.

Tidningen utkommer i början av varje månad.

Carl Ahlsten, redaktör.
Joun Hauersaet, expeditor.

Application made for second class matter at the Post Office of Minneapolis, Minn.

UTAH GUVERNÖR OCH I. W. W.

Dagspressen meddelar en sak som för oss revolutionärer är kant, men antagligen okant av allmänheten, det nämligen, att innan vår kamrat Josef Hillström kropp hunnit kalna, guv. Spry uttalat som sin bestående mening, att ur staten Utah utrota alla I. W. W. medlemmar. Vad visar detta: Jo allt för tydligt att Hillström blev mördad därför att han var medlem av, och verksam för arbetarnas egen organisation I. W. W. Gång efter annan har revolutionärer blivit mördade för samma orsaker. Fallet Josef Hillström var endast en av de många. Man har gång efter annan, särskilt vid sådana tillfällen som detta frågat sig följande: kan ej folket se detta fracka mord i dess rätta färg. Kunnas de ej se hur den privatkapitalistiska staten, för att skydda sin makt, begär sådana nedriga död under namn av "rätt" samt ej detta nog att framkalla en revolt mot förtrycket. Men lika ofta som man frågat sig detta har svaret kommit som från en sovande, dött och meningslös.

"Jag upptar ej min tid av dykt." "Jag vill sova". Någon har svarat att han eller hon var givetvis skyldig, staten handlade rätt o. s. v. Samma svar kommer nog att framstannas även här. Man har alltid speciellt i "kristna" samhällen velat heliggöra "våldet" och lögnen och när staten (den av Gud instiftade institutionen) har varit banerföaren då har förhållandet blivit dubbelt. Men var finnes den som i detta fallet ej blygs för att säga att staten gjorde rätt, att vår kamrat fick ett rättvist förhör o. s. v. Har någon mera än Josef Hillström blivit häktad som misstänkt för mordet? Nej! Hur är det sedan i andra fall av liknande art, d. v. s. anklagelser för mord. Jo det händer att en eller flera tagas och förhöras samt lösläppas igen, det blir tyst för en tid, plösslut uppdyker en besynnerlig figur flere hundra, ja tusentals mil därifrån, han sändes den långa vägen, förhöres, befines vid första förhöret skyldig, men rätt vad det är, är han lösläppt igen. Tusentel liknande fall kunna lätt framdras. Vid detta såväl som vid alla fall där staten, i sin blodtörst valt en revolutionär till sitt offer, då endast ljuder domen skyldig, det är allt. Vi minnas fallet Francisco Ferrer i Spanien. Hur nedrigt hade ej de svarta gamarna (katolska prästerna) och staten till sammans uppgjort huru att komma åt och döda denne kämpe för den moderna skolan. De hade först utfört ett bombattentat, låtit trycka upp av hemlig art och vid ett tillfälle då Francisco Ferrer var rest utomlands smugit sig in i hans bostad och placerat dem. När så Ferrer kom hem blev han utan vidare gripen och fördd till fängelset, samt skjuten utan dom och rannsaking. De hade funnit hemliga flygblad i Ferrers hem (som de själva lagt dit) därför var han skyldig. Nu några dagar efter skjutningen av Morrison funno de Josef Hillström skjuten och det var klart att han var skyldig. Jag är fullt övertygad om att Josef Hillström var ett utvald offer långt före fallet Morrison. Tänk huru tydliga kända

ej de kristna bödlarna i Utah sig, när det på grund av Morrisons död visade sig ett lägligt tillfälle att döda vår kamrat.

Här ni funnit några spår till försök att finna mördaren av Morrison? Man hade beslutat att få död på Josef Hillström och för att få det lagligt blev han anklagad för mordet, samt dödad i trots av protester från alla delar av världen samt en vädjan om nytt förhör från svenska regeringen och ett försök att än en gång rädda Hillströms liv av president Wilson. Detta till trots blev han mördad. Man vågade ej ge honom ett nytt förhör, ty så spridd som saken nu var, kunde hans oskuld ej förtigas. Detta ensamt är nog för att tryggt påstå att mordet var planlagt, men nu för att i än högre grad bevisa sanningen av våra antaganden, kommer dagspressen och rätt ut säger, att guv. Spry förklarar krig mot I. W. W. Vi läsa mellan raderna hans mening till slut. "Det gick fint att få bort honom, snart skola de andra gå samma väg." Stackars kråk höll jag på att säga och ur minnet framdyker bilden av en kejsare Ceasar som färdades över havet i en båt en stormig dag, han stordes givetvis av båtens vaggning och i sin vrede fattade han kättingar och slog böjlorna. Här ser vi nu i det tjugonde århundradet en man lika okunnig om orsak och verkan, fäktar. Det gamla bibliska tänkespråket: Dig är svårt att spjätta mot udden, passar gott in här.

Att av en gammal kanske snart utlevad gubbe höra sådant tal som utdrivning av I. W. W. ur staten Utah, verkar som barnets tal om krossande av en stark man, är tydligt. Den revolutionära idén är ej framsprungen av en sjuk mans hjärna. Den är framsprungen av arbetarklassens bödlor och förtryckare på grund av förtrycket.

Ju mera förtryck desto större massa revolutionärer och desto snarare uppgörelse med våra fiender (privatkapital och stat).

Vår kamrat dog stridande. I sista ögonblicket vågade han sig i strid med sina bödlor. Han dog ej en den fege slavens död. Som han dog kommer nog 99 proc. av I. W. W. medlemmar att dö om det gäller.

Således ett hårt arbete att döda de framskridande revolutionärerna, vars enda lösen är "förtrycksamhället i spillo".

Sprid Allarm i tusentals.

I. W. W. MANING TILL SKANDINAVERNA.

Den ekonomiskt tryckande ställning ni befinner er i, är allt annat än lävande. Varje dag som går förbi, visar tydliga tecken att den ej förbättras utan att ni gör gemensam sak med den, med er lidande arbetarklassen. Ni har länge invagat er i tron, att någon gång skall lyckan även nå er, men av allt att döma är det och förblir endast en ouppfylld tro.

Edra krav på livets njutningar, äro större nu än någonsin.

Aldrig har den arbetande klassen någonsin fått knappa in så som nu. Dessa två, så i ögonen fallande motsägelser äro dock en obestridlig verklighet.

Arbetslösheten växer för varje år, tillfälle till arbete blir mer och mer periodiskt.

Den ökade produktiviteten, det olidliga jättet, gör arbetet till ett helvete; en sak som ni alla känner.

Dock, mitt i dessa försvärande omständigheter finnes en ljuspunkt, I. W. W. Livets hårda kamp för brödet har lärt oss att den kan i hög grad lättas, om den föres gemensamt.

Den tid ni trodde på övernaturlig hjälp är länge sedan svunnen.

Ni visar att ni förstår, att naturliga krafter måste ingripa, ehuru ni ännu ej vågat tänka tanken ut. Ni vet att gemensam handling alltid giver önskat resultat, men det fordras handling. Ni se hur edra utgångar, hur de gemensamt alltid vinna, emedan de har

att göra med en organiserad och obetsams arbetareklass.

Ni har lärt att sköta maskinen, ni har lärt att bygga städer, ni har lärt att odla och skörda; men detta har ni gjort åt andra, aldrig åt er själva. Ni har gjort detta på ett så ypperligt sätt, att edra herrar varit i stånd att stapla upp rikedomar så fabulösa, att hjärnan förmår ej att fatta. Den kan endast i fantasien göra sig en föreställning därom. Det fordras ekonomisk makt för att kunna göra detta, denna måste utbildas. Arbetarna få i den vardagliga kampen för bättre levnadsvillkor, lära sig, dels att föra striden mot den mer och mer hänsynslösa utslugareklassen och slutligen att övertaga industrien.

Den mänskliga tanken känner ingen gräns, den tränger naturen allt närmare in på livet. Den mänskliga handlingskraften är outtömlig, även om ibland den missriktas.

DET LIGGER FRAMFÖR OSS I DAG, ATT ORDNA DEN EKONOMISKA STÄLLNINGEN SÅ ATT VARJE MÄNSKA KAN PÅ ETT, FÖR DEN SJÄLVA TILLFREDSTÄLLANDE SÄTT TJÄNA SITT LEVEBRÖD.

Hur kan detta göras är en fråga som allt mer och mer syssettsätter varje i någon mån tänkande mänsklig.

I W W har svaret färdigt, ej som en i allo gällande patentmedicin men som en plan, redo till praktisk prövning.

Produktionen är samhällets grundval, med den faller och uppstår varje samhälle.

Den arbetande massan är den som oundvikligt håller det nuvarande samhällets öde i sin hand ehuru den därom ännu ej är medveten.

Den arbetande massan är den, som lider mest av den ordning som finnes i inom produktionen och är därför den, som först gör ansats till att få en förändring till stånd.

För att utplåna det ekonomiska elände som finnes och ge varje arbetande människa full rätt till livet och sin produkt, måste produktionen organiseras på en vetenskaplig basis.

Denna basis har vi i den industriella organisationen — I. W. W.

Varje produktionsgren är endast en länk, och måste plaseras i sitt rätta läge, för att skapa ett helt och undvika kaos inom produktionen d. v. s. paniker, kriser, bankfallsamang som förorsaka stagnation inom industrien med påföljande arbetslöshet.

För att kunna årdna detta måste produktionen handhavas och kontrolleras av producenterna själva; detta är det svåra, för många att kunna fatta men ändå finnas ingen lösning.

Att arbetarna i ett slag skulle kunna sätta sig i besittning av jorden och produktionsmedlen, är en nästan övergiven teori.

Vid varje lönestrid gör arbetarna sin rätt gällande att få bestämma över den industri vari de äro syselsatta och genom att arbetarna mer och mer organiseras industriellt växer dess ekonomiska makt samt giver den nödiga utbildning som är nödvändig vid den slutliga omdaning.

Att kampen blir mera intensiv, medlen mera drastiska är en naturlig följd, av arbetarens väsende och kapitalets ökande frukt.

Vid varje strejk om än så liten sättes hela samhällsmekanismen i olag vilket visar att samhällets grundval blivit angripen och pekar tydligt nog för alla att förstå, att den ekonomiska kampen är den väsentliga. Det är därför I. W. W. manar varje arbetande man och kvinna att sluta sig till den industriella organisationen ty varje arbetare har ett gemensamt intresse att skydda och detta måste han göra i förening med sina medintresserade arbetare.

John Hillarstedt.

ARBETARNAS BROTT.

"Fellow workers, can't you hear
There is something in the air — — —"

Josef Hillström.

Det största brott som finns är att vara fattig. Man får vara fattig bara man ej är missnöjd med det. Missnöjet är ärkebrottet mot det nuvarande bestående. Är arbetaren fattig och dum är han en god samhällsmedlem, men de maktägande tå inte att en gnista sinner inom den slitna hatten. Märkes ett spår av intelligens bespejars han och vid första lägliga tillfälle kastas fängelseportarna vidöppna för honom.

Det är ingenting nytt att höra sina kamrater sitta fängslade. I dessa dagar är det ju så gott som en heder att vara en brottsling. Myndigheterna gå omkring som "rytande lejon och söker vem de uppsluka må". Och när de gallra ibland oss tagas ej de med den lägsta intelligensen, utan tvärt om de bäst utrustade på det andliga området. Den som har de starkaste lidelserna, de högsta och varmaste känslorna, den som älskar friheten högst, honom tar man och burar in i cell där ingen frihet är, där det ingen rätt finnes att få samtala med sina olycksbröder, och där atmosfären och olidligheten hårdhänt gnager på allting skönt och underbart i människan.

Man griper en man, vilken samhället pålägger namnet brottsling; och så gnisslar fängelseportarna på sina gångjärn och han släppes därin; han sitter där inne, torteras och illa behandlas på alla sätt, och när han stutit ut sin tid, och portarna åter gnissla och han föres ut, så tror det goda folket, att en stor reformation tagit plats i hans själ.

Ibland inträder en fullständig sinnslöshet och en överretad skygghet och räddsla för alla människor, som vidlåder den strädda under långa tider och som i flesta fall för honom tillbaka igen till cellen: men ibland, hos de andligen starkare, på vilkas viljekrafter och intelligens ej tortyr och fängelseliv hade någon inverkan, skärpes fångarnas hat och dessa träda ut som fullblodiga revolutionärer, med en förbannelse över samhället på deras hopbitna och bittra läppar.

De rätttrådiga, kristna människorna, som om söndagarna ropa sitt — Amen, Amen Halleluja! — när prästen citerar bergspredikningens onaturliga: "Om någon slår dig på det högra kindbenet, så vänd honom också det andra till" etc", tro, att en underbar överbevisningsförmåga ligger gömd någonstans i fängelselivets trista enformighet.

Är denna cell djupt under jorden och därtill fuktig, oventilerad, full av ohyra, kall och ruskig, då är den särdeles välgörande på fångens själ. Men vem bryr sig om hans själ? Vem? Inte göra de goda det! När en står utom och liksom ovanför och ser över allt, så klingar den djärva nietsseheanska satsen: "Och vilken skada de onda än må göra: skadan av de goda är den skadligaste skadan", som en klar och obehaglig sanning. Ty mycket gott kan komma från förbrytaren och mycket ondt kan komma från den "gode".

Man har så ofta hört från revolutionärerna, att de politiska fångarna borde göras fria; men tro de då ännu att andra brott äro självförvillade! Jag skiljer ej bland fångar, ty behandlingen är lika grym och systemet lika eländigt vad brott än fången gjort.

Moralen är kyrkans dotter, hon blev havande och födde lagen vars själ är helvete och vars kropp är fängelse. Det är således prästens finger som visar vägen dit. Han står i mörkret och hans arm är stödd av raden: kapitalisten, domaren, advokaten, polisen och pöbeln. Ett fint följe det där, för sjukt att träda ut ur mörkret! Den ena kan döma en människa att få brinna i evig eld och kan dock gå hem och sova utan onda drömmar; en annan kan uttala en dödsdom och sedan gå hem och

äta en smaklig måltid, utan minsta känsla eller tanke på vad han har gjort; en tredje kan kasta ett barn i en fabrik eller i en gruva och ändå vara glad, en annan kan göra en lögn till en snäpning och smickra och känna sig stolt, och en annan kan för en lumpen slant förmås till vad som helst. Och dessa äro hederliga människor och aktade och älskade medborgare! Är det inte skäl vara mera generad i deras sällskap än i fängelseindividens! Och dessa hycklare, de kunna falla på knä och ropa: "Dömen icke så var den I icke dömda!"

En kamrat sitter fängslad i Utah, en man, en av de våra! Det är ingen nyhet. I alla fängelser över hela jorden sitter nägon eller några av dem. I alla galjar ha de hängt oss, på alla avrättningsplatser ha de avrättat oss, och de våras blod har ymnigt flutit. Bödlarna glädjas åt den förtjänst de få. Det är ett välavärdat yrke. I Utah betalas 5 mån 40 dollar stycket för att avlossa ett skott. Vem som helst kan bli en hödel, t. o. m. en polisman kunde det, ty det kräves intet mer att avlossa ett skott mot en bakbunden fånge. Ögonen äro där till förbundna, så att ej den dödsdömdes våldsamma själsrörelser må kunna återspeglas och borra sig väg till bödlarnas hjärtan. Det är hemskt och det är förskräckligt att sådant försiggår i namn av det goda! Så kommer prästen och vill läsa en bön och vill att fången skall be. Bort med din hand och din bibel, de äro båda så hemiska och röda av blod!

Vad brott har Josef Hillström gjort? Han var en missnöjd slav och han var intelligent. Gud, det är brottsligt nog! Han sjöng om sitt lidande för de andra och hans röst bars genom luften från kust till kust. De kraftigaste sångerna hans rörelse har, fick den av honom. Hans sångmö var armodets bleka slavinna. Han hade ej tid att skriva om hellenska gudar och ideal, han skrev långt mera praktiska saker; var arbetarklassens alarmklocka, som väckte och visade att tiden är inne för handling, han manade till solidaritet, och hans dikter rev i det murkna samhället, och rytterna burna de lyssnande bort till den tid, då befrielsens vågor skola översvämma jorden. Hans konst fördömma vi ej, om än den brister, idéerna och meningarna voro så mycket bättre. Det är klart, att han är farlig och att han skall bort.

Och kanske han går bort, kanske att de lyckas med hjälp av sina förfälskade rättegångsprotokoll och förstuckna vittnen. Men vi skola skriva det med eldskrift i våra minnen och se till att det ej får återupprepas. Vi skola inljuta handlingens eld bland våra kamrater; vi skola kanske ge dem en hacka eller ett spett och anvisa dem till nerrivningsarbete på fängelsegården i stället för pennor och petitionslistor. Vi skola kanske hinna övertyga de maktägande att det är mat och möjligheter till existens vi behöva och inga fängelsestraff och dödsdomar; vi skola kanske kräva ut vår rätt och vår frihet, kanske hämnd för alla orättvisor och allt det våld som förövats mot oss och våra kamrater.

Dröm om hopp och befrielse i olyckliga fångar och torterade, dröm om snara framtiden, ty vi komma till ert värn och er frigörelse så säkert som solen går upp. Och — "Då skall Huss, då skall Ziskas och då skall de tusende böndernas blod komma över furstarna och över de påvliga."

Walfred Engdahl.

Sedan ovanstående nedskrevs fann jag i dag till min fasa, att kamrat Hillström blivit skjuten.

I dag den 19 nov. 1915. Kan man tro det att sådant händer i dag! Gud sömn i natt, herr guvernör! Omännas din fru och dina barn och gå till sömns under din bön. Är du en mindre mördare än han som sköt Morrison och dennes son? Du har lagen och du har de rika bakom din rygg, men du glömmar, att du fått arbetarna

emot dig. Alla tala med harm om din handling, alla tändas av hat och indignation när ditt namn blott nämnes. Du har skändat din vackra stat långt mera än mormonerna eller någon annan brottsling. Spry, du är en föraktad man, en däre, som följde kortsynta instigatorer i stället för ditt eget hjärta!

Josef Hillström har lagt ner sitt baner och vi skynda oss att taga det upp. Arbetarklassens historia är full med liknande händelser, och flera väntas komma upp. Ingenting förtelar mera sitt mål, från samhällssynpunkt sett, än just dessa avrättningar. De skaka upp en värld och bringa tokt att tanka. Människor, som aldrig närt en tanke torr, i år genom dessa raa handlingar den guuagavan att tanka. Tankandet är i slutet för samhället, och jag är glad att uet vaknar.

Jag undrar vad bödlarna gör i denna kvall. Kanske minnas de i uagor horn med ett wnskygglas i handen, vidt braverande om sin garnning i dag på morgonen. De äro barn av samma klass och veta ej batter än så. Hillström hade nekant att skjuta hade han haft en av aeras platser. Han ville ej ha mördat, hans kanslor hade bjudit honom mot.

Hillström gick bort och lämnade det enda helvetet arbetarna ha. Steget till icke-varat är ej så långt när tyra skarpladdade gevär mynnar mot ens hjärta. Vi få ej flera sånger från hans hand, men andra skola skrivas till hans minne. Ännu mera våldsamt röda, ännu mera förhoppningsfulla, skola de sjungas från de tusende munnar, som blevo nekade sitt krav att få behålla Hillström kvar. Och hans dikter skola sjungas med större värme och förståelse nu, sedan han rycktes bort ur våra led. En dödsdom är så lätt uttalad, men minnet av en avrättning sitter länge kvar.

Det råder tystnad i staden, om talat tidningar. Det råder alltid tystnad före stormen. O, jag känner hur stormen nalkas och jag skakar och jublar i min själ. Den stora räsande orkanen är här och det knakar i det ruttna samhällsrucklet och de heliga spillrorna fara omkring. Vad vi ej finga riva, brytes i stormen ned.

Jag skyndar mig att få infört ett fragment ur Leo Tolstoj's sublima protest: "Jag kan ej tåla", som skrevs då halshuggningsepidemien härjade som värst i Ryssland, år 1908. Gärna vädjar jag till envar att de begrunda vad han skrivit. Det lyder:

"Jag vet, att alla människor äro människor, att vi alla äro svaga, att vi alla taga miste, och att den ene icke bör döma den andre. Jag har länge kämpat emot den känslan, som väckts hos mig av upphovsmännen till dessa hemiska förbrytelser, och som varit allt starkare, ju högre på samhällsstegen dessa människor stått. Men jag kan icke och vill icke längre bekämpa denna känsla.

Jag kan det icke och vill det icke, först och främst därför att dessa människor, som icke inse hela sin brottslighet, nödvändigt både för dem själva och för alla dem, som under inflytande av deras yttre anseende och ärbetygelser gilla deras förfärliga död och till och med försöka efterlita dem. För det andra kan och vill jag icke längre bekämpa min känsla, därför att jag — det erkänner jag öppet — hoppas att härigenom framkalla en efterlängtat bannlysning på det ena eller andra sättet ur den krets, i vilken jag lever, och där jag icke kan annat än känna mig vara deltagare i de omkring mig begångna förbrytelserna.

Allt som nu sker i Ryssland, göres ju i det allmänna bästas namn, för att betrygga och skaffa lugn åt tillvaron för de människor, som leva i Ryssland. Men om så är, så göres allt detta ju också för mig. För mig är det utarmade tillståndet bland folket, som berövas sin första, naturligaste mänskliga rättighet, — nyttjanderätten av den jordtorva, på vil-

ken det föddes; för mig är denna halva miljon av från ett gott och nyttigt liv ryckta bönder, som klädas i uniformer och undervisas i att mörda, för mig detta falska, så kallade prästerskap, vars förnämsta plikt är att förvränga och dölja den sanna kristendomen. För mig ske alla dessa förvisningar av människor från plats till plats, för mig dessa hundratusentals utsultna arbetare, som irra omkring i Ryssland, för mig dessa hundratusentals olyckliga, som dö av tyfus och skörbjugg i fångelser, som icke kunna racka till för alla. För mig är alla de lidanden, som de förvisades, fängslades, hängdes mödrar, hustrur och fäder måste utstå. För mig dessa spioner och bestickningar, för mig dessa gendarmar, som ta en dusör för varje mord. För mig dessa massnedskjutningar, detta standiga hemiska bödesarbete. För mig dessa galgar med inträddade rannsnaror och hängande människolik, för mig denna förfärliga hätskhet mellan människorna.

Och hur sällsamt än påståendet är att allt detta göres för min skull, och att jag är medbrottsling i dessa hemiska död, så kan jag likväl icke annat än känna, att det företäns om obestridlig samhörighet mellan mitt rymliga rum, min middag, mina kläder, min lediga tid och dessa förfärliga förbrytelser, som begås för att avlägsna dem, vilka skulle vilja taga ifrån mig, vad jag åtnjuter.

Och fastän jag vet, att alla dessa hemlösa, uppbragta, fördärvade människor, som skulle taga ifrån mig, vad jag åtnjuter, om icke regeringens hotelser voro, är en produkt av denna samma regering, kan jag likväl icke annat än känna, att mitt lugn verkligen är betingat av de gräsligheter, som begås av regeringen.

Och då jag är medveten om detta, kan jag icke längre stå ut härmed, utan måste frigöra mig ur denna plågsamma belägenhet. Att leva så är omöjligt. Jag åtminstone kan icke leva så, och jag skall det icke längre.

Därför skriver jag detta och skall av alla krafter sprida vad jag skriver både inom och utom Ryssland för att uppnå ett av de två, — antingen att dessa omänskliga död taga en ände, eller att mitt samband med dem slites av, i det jag antingen blir satt i fängelse, där jag likväl skulle känna att dessa gräsligheter icke ske för min skull eller också, vad som vore det allra bästa — något så gott att jag icke ens vågar drömma om en sådan lycka — får säckskjortan trädd över huvudet på mig som de där tjugu eller tolv bönderna och blir bortknuffad från pallen, så att jag med min tyngd drar till den inträddade rannsnaran kring min gamla hals."

W. E.—hl.

SNÄRTAR.

Guvernör Spry kallar Morrison-mordet, för vilket Joe. Hill var oskyldigt dömd, för det "mest brutala som någonsin begåtts i mormonstaten."

Vad vill då nämnde herre kalla ett mord som begås efter offret för hans (Sprys) egen mordlystnad, blivit fastbunden 10 fot framför fem svarta gevärsmynningar, att tjänstgöra som skottavla för dessa fyrtio dollars mördare?

19DE NOVEMBER 1915

Forts. från 1sta sidan. Somliga sökte dölja ansikten — bak någon pelare eller på annat sätt. Andra sågo på varandra med stora, djupa, mörka tårfulda ögon.

Var detta att undra över! De voro ju känsliga själar allesaman. Män med stora, varma hjärtan. Mord! Mördare!

Tystnaden var dock endast ögonblicklig, ty som om alla i samma stund tänkte och kände lika, hördes ett unisont, "mord! mördare! Pega stackare!" "Spill ej tid med att sörja — organisera."

Baligt nattidningarna voro ovanligt ord, Hillströms sista

till sin vän, W. D. Haywood i Chicago. Och sådana ord glömmes aldrig. Tären i ögat torkades bort. Med innerlig övertygelse och fast beslutsamhet gävo dessa allvarliga revolutionära män varandra ett löfte, som de aldrig svika. Det var: **Organisera! Organisera! och åter organisera!** Kämpa med mera beslutsamhet än någonsin, för ett samhällssystem sådant som revolutionären, konstnären, martyren och vännen, Josef Hillström kämpade för, och drömde om, då han diktade

"Workers of the world awaken! Rise in all your splendids might; Take the wealth which you are making It belongs to you by right. No one will for bread be crying We'll have freedom, love and health When the grand Red Flag is flying In the workers' commonwealth."

Vi skola i ett följande återkomma. Vi ha mera att tala om i förening med Hillström, med framtiden och vad densamma bär i sitt sköte om vi ej snart organisera oss för gemensam handling.

Edward Mattson.
Seattle, Wash.

Mitt testamente.

Mitt testamente är helt kort. Ty intet finns att skifta bort; Sörj ef kamrater, blott gå på, "Rullande sten ej moss kan få."

Minn kropp till aska gör till slut Strö stoftet fritt för vinden ut På gläntlig lek i rymden blå Till nejden där blommar stå.

En ros vars fågning kanske flytt Då blomma kan en gång på nytt Det är min vilja, samt därtill Jag önskar lycka, er Jo Hill.

(Övers. av Signe Aurell.)

JOSEF HILLSTRÖMS SISTA FÄRD!

Några intryck av Ragnar Johnson Den amerikanska humbugens högtidsdag tacksägelsedagen, firades av Chicagos revolutionärer på ett enastående, om än ej för ofta önskvärdt sätt. Det var nämligen Joe Hills begravningsdag. Att det ej var tacksägelse vare sig till s. k. gud eller till den "bästa av nationer" därom vittnar bl. a. de i dagspressen synliga referaten och notiser.

Vadret var det bästa, en typisk sensommar dag med mild temperatur. Redan långt före den bestämda tiden, kl. 10.30 f. m. voro tusentals människor samlade i grannskapet av the "West Side Auditorium," den plats där själva begravningshögtidigheterna skulle äga rum.

Hallen var packad med människor till ett antal av ca. 3,000, men nere på gatan stodo säkert dubbla antalet i tålig förbiden, i akt och mening att med sin närvaro giva sin moraliska tribut till den av klassamhället mördade kampen och kamraten.

Det låg något av dolt hot om hämnd i sinnena som ej bådade vidare gott för framtiden. Det talades om vedergällning för ett gränslöst brott emot det amerikanska proletariet; där voro många knotiga nävar som knötas — det var många ögonpar som skjöto blixar som ej kunde tolkas mera än på ett sätt —

Men där nere på gatan arbetades också, där såldes litteratur och agitationsskrifter, det var ej en dödlig sorg, sorgen blev sporr till att bygga vidare på den murbräcka som en gång skall raseras hela detta djävuliska system som så blodigt slår arbetarklassen i ansiktet gång efter annan. Och den murbräcka heter organisation och en revolutionär sådan.

Upp i salen fortick under tiden högtidigheterna. På scenen hade grupperats en kolossal tribut av blommor som en sista synlig gård av tack för god vakt till Joe Hill.

De voro givna huvudsakligast av I. W. W. organisationen men också andra hade sånt en sista hälsning bl. a. org. av A. F. of L. Joe Hills bästa sång sjöngos där av en grupp kamrater.

Joe Hills sista dikt: "The Rebel Girl" sjöngs på ett anslående sätt av Jennie Woszczyńska.

Domaren O. N. Hilton från Denver, Colo., höll huvudtalet, och hans utläggning av den orättvisa rättegången var så klargörande och kraftigt att när han till slut slog fast att Joe Hill helt enkelt mördats, ingen i salen för ett ögonblick tvivlade på att ett justitiemord blivit begånget.

Hilton gav Pres. Wilson en euloge för hans försök att ingripa till Joe Hills förmån.

Tenorsångaren John Shellman en av Chicagos svensknas yppersta sångare gav därpå sångnummer som grep de närvarande ända in i hjärterötterna.

Därefter höll Wm. D. Haywood ett kort anförande, men han syntes så gripen av studentens stämning och sorgen efter kamraten parad med kvävt raseri, så att den annars så kraftiga stämman var svag och vibrerande; han syntes förkrossad hel enkelt.

Efter en begravningsmarsch spelats avslöts den gripande akten och kistan bars genom gatan en halv mil till den väntande vita likvagnen. Över allt där kistan passerades togos hattarna av, det var en stortrad anblick, kistan helt svept i en röd fana, dekorerad med blommor, buren av åtta stycken kamrater, representerande flera många nationaliteter. För kistan gingo I. W. W. musikkår från Rockford och efteråt följde hela den kolossala blomsterhyllningen. Varefter ordnade sig leden och en stortrad demonstration vidtog. Det tog omkring 45 minuter innan den station på the Elevated R. R. nåddes där ett extra begravningståg väntade för att föra kistan ut till kyrkogården på Nordsidan. Färgen för dagen var rött, revolutionens och frihetens överallt rött och svart.

Bland flaggor och standar märktes bl. a. Rockford avd. av I. W. W. Ett sextiotial kamrater hade anlänt därifrån. Under deras röda fana blev de övriga svensknas samlingsplats. Nästa tagna var Karl Marx' klubben i Chicago med vilken följde norrmän och danskar. Ryska avd. av I. W. W. hade ett rött standar på vilket lästes: "Russian branch of I. W. W."

Under vägen klingade sång från det långa ledet, med övervägande Joe Hills kampsånger. Mest uppmärksamhet syntes den svenska kolossen vara, med Internationalen. Arbetets söner och Marseljäsen som klingade taktfast och kraftigt.

Framkomna till stationen spelade musikkåren marseljäsen medan kistan bars upp på vagnen.

Avskedet till Josef Hillström ute på kyrkogården var det mest stortradade man kan tänka sig. Ingen konungslig person har säkert rönt äran av att tio a tolv olika språk talas på sin grav. På alla dessa tungomål hördes Joe Hills namn, alla manade till en sak; hämnas genom att fortsätta och fullborda där vår kamrat slutade. James Larkin den bekante irländska agitatorn höll ett kraftigt anförande och slutade med att upppepa Joe Hills sista ord i telegram till Wm. Haywood: "Använd inte tiden till att sörja mig! Organisera!"

Efter talen och sången fördes kistan in i gravkoret, där avtog locket och under en hedersvakt av blusmän, fick alla tillfälle att defilera förbi och med en sista blick bjuda den fallna kampen farväl. Många öga tårades och mången ed svors på hämnd och förnyade ansträngningar i vår frigörelsekamp.

Det blev mörkt innan de sista av den långa processionen hade defilerat förbi. Under väntan sjöngos Joe Hills sånger gång efter annan kraftigt och entusiastiskt.

När man befann sig inne vid baren, hördes sången på avstånd, men mäktigt liksom från miljoner strupar, hotande mullrade den, bådande ofärd för det system som varit orsaken till denna högtid, man kände på sig att här avlades liften i tygthet, här lades grunden

till förnyat anlopp mot kapitalismen!

Intet känslöspunk, ingen sentimentalitet intet svammel av präster och läsare, utan en allvarlig men förhoppningsfull avskedsfest, manlig och käck som revolutionen själv, som kampen som låg därinne. Just den atmosfär som Joe Hill själv skulle önskat!

Hela denna begravning kommer att stå som ett outplånligt stämningfullt minne, manande och eggande.

Där voro inte några meningslösa skrankor av religion, nationalitet, ras eller färg, där talades av representanter av alla de nationer som nu mörda varandra i Europa. Det var en internationell proklamation som utgör ett slag i ansiktet på alla patriotiska gaphalsar.

Pressen i Chicago vojade sig förskräckt över begravningen. Tänk bara, ingen amerikansk flagga i demonstrationen, ingen präst och ingen bön vid gravsten! Så förfärligt! Man sökte också att i allmänhetens ögon nedsätta värdet av denna sista tjänsten till Joe Hill, man gjorde sig löjlig över slumdistrikens invånare som deltog, man sökte förfäktat att det endast var en samling brottlingar från fängelserna samt "tramps" ute ifrån landets alla ändar som voro närvarande. "Endast knappa 10% syntes vara amerikansk-födda," sade en tidning, vilket ju skulle verka nedvættande.

En sak som får antecknas som sorglig är, att inte de radikala och revolutionära svenskarna här i staden har en organisation som skulle kunna representera dem vid ett dylikt tillfälle. Men detta bevisar endast att den framskjutna vakenhet som svenskarna skryter om sig, att de besitta, är en lögn. Det bevisar att svenskarna äro underlägsna, efterblivna i revolutionär hänseende, underlägsna de andra nationernas arbetare på vilka de alltid blicka ner med förakt och ringaktning!

Det är alltså att tacksägelsedagen 1915 blir en uppryckning bland de de svenska radikalerne här. Låt begravningsdagen för Joseph Hillströms, valspråk: "Vi glömma aldrig" stå manande för oss! Frid över Joe Hills stoft!

We never forget!
Chicago, Ill., nov. 26, 1915.

KONSTRUKTIV ORGANISERING. (Forts. fr. sid. 1.)

tat. Där äro hundra tusentals som skörda och tröska säden i mellanstaterna. Och därför tager det också säkerligen ett par tusen män till att dem alla.

Polisernas ivrigheter.

Det är ju helt naturligt att polismyndigheterna i olika småstäder ha gjort allt vad de kunnat för att förhindra agitationen. På flera ställen ha de drivit skördearbetarna ut från städerna. På andra platser ha de försökt att driva ut dem men misslyckats. I Redfield t. ex. voro vi 27 stycken som stannade tills vi voro färdiga att lämna staden, medan minst två gånger så många oorganiserade måste lämna till fots. När myndigheterna sågo att vi höllo till sammans och när vi lovade dem att om vi bleve tvungade att gå så ämnade vi att komma tillbaka med minst 300 och sätta katten (Sabotage) på staden, så sågo de, att det lönade sig icke annat än att låta oss stanna tills vi blevo färdiga att taga tåget ut därifrån.

Uti Aberdeen ha de arresterat dem och hållit en del för ett par veckors tid. En del ha så blivit tillsagda att lämna staden men stannat, och på detta och andra sätt ha de haft myndigheterna "bluffad". I Minot och Carrington ha de kastat in så många I. W. W. pojkar som möjligt, troende att därigenom sätta ett stopp till organisationen. Apropos Carrington så ha visst poliserna där redan lärt en läxa — att det går icke att leka med "wobblies". Några av dem (chefen icke att förglömma) ha redan skakat hand med St. Petrus. Och det är detta som chefen i Minot ser efter också — att få möta Sullivan från

Spokane, han som slog I. W. W. pojkar ut i free speech striden där, men som icke slår dem mer. Om icke chefen i Minot hade tänkt på detta, så skulle han behandlat oss lite mera aktsamt än vad han gjorde. Två utav poliserna i Minot äro för närvarande på sjukhuset därstädes. De kommer nog att ha mjuka vantar på sig nästa gång de försöka att slå eller kasta in I. W. W. pojkar i fängelset.

En massa med olika strider ha uppstått mellan I. W. W.-s och poliser och järnvägsmän, som icke ville låta dem åka på "deras" tåg. Uti Arlington, Kansas, en I. W. W., V. J. Bradley var funnen död längs efter järnvägen. På ett par andra platser i Kansas ha I. W. W. pojkar blivit sårade uti bataljer med järnvägsmän och myndigheter. En del småstäder i North Dakota ha haft beväpnade vakter omgivande staden väntande på att I. W. W. skulle komma och intaga densamma.

Men alltsammans, all brutalitet använd mot organiserandet, synes ut att ha varit till organisationens fördel i stället för motsatsen. Många järnvägsmän ha lärt sig att respektera "männen med det röda kortet i fickan" — i stället för att göra narr av honom, som de förut gjort. Runt Minot ha vi nu ett par dussin medlemmar bland arbetarna på frakttågen, dessa som endast några månader tillbaka voro färdiga att sätta revolvern mot I. W. W. pojkar, om de nekade att gå av tåget. De ha lärt sig att om dessa som åka på frakttågen kunna vinna något genom att stå solidariska tillsammans, så kunna även de (järnvägsmännen) så göra.

Detta påminner mig om Alexandria La. Nästan alla järnvägsmännen i den staden tillhöra I. W. W. — de gjorde så i alla fall omkring ett och ett halvt år sedan när jag kom igenom där. "Varen icke rädda för att ni behöva svälta om någonting verkligt skulle bryta ut", sade en av dem till mig och ett par andra kamrater. "Vi transporterar födoämnen i massa, och vi äro färdiga att när som helst överlämna ett tåg om någonting som är värt det, skulle bryta ut."

Just tänk, om vi kunde skapa en sådan anda bland järnvägsmännen över hela landet. Det skulle säkerligen ingiva mod, hopp och förtroende till tusentals "good old rebels" som kanske ofta stå tvekan och nästan hopplösa framför det, så till synes saktgående framskridandet till verklig seger. Om vi kunde få transportarbetarna med oss — dessa som på land och sjö transporterar alla livsfröndeheter, så skulle vi snart kunna lamslä industrierna och visa på vilken sida makten ligger.

Kamrat Schmith i Aberdeen.

Bland dessa som visat sig vara de mest aktiva uti att kalla arbetarna till strids, ha vi en ung man, James Schmith. Han sitter ännu inne uti deras mörka bastiller i Aberdeen, South Dakota. Han är anklagad för att ha skjutit en bromsare. Han skulle ha gjort det i självförsvar. Han har redan haft ett förhör, men som juryn "disagreed" och kom ut, efter 24 timmars överläggning, med endast två sågande att han var skyldig, så väntar han på ett förhör till. Att en I. W. W. medlem skulle, för en gångs skull, få en någorlunda rättvis rättegång och bliva frigiven, det kunde naturligtvis icke "de stora" gå in på. Därför blev det genast bestämt att han skulle hava ett nytt förhör.

Här se vi hur lätt det är för "staten" att få domaren att tillåta ett nytt förhör. Jämför det med Ford och Suhr — ingen ny rättegång. Eller Joe Hill målet — inget nytt förhör; och många, många andra på arbetarlassens slagfält. Jämför det och tänk efter och se om du inför allt detta likväl kan stå tvekan, och icke se orättvisorna som existera.

Men varför skulle icke domaren samtycka till det med densamma? Han är ju själv utav samma klass. Därför är det endast naturligt för

honom och till hans eget intresse att så göra. Men för att visa att det är "till vårt intresse", att kamrat Schmith blir frigiven så måste penningar till hans försvar inkomma fortare än vad de gjort på sista tiden. Det är här tragan om att radda en av dessa, som genom sin aktivitet på skordealtalen visat sig vara i vägen för kapitalists framfart; radda en av dem som genom sin agitation och uppoffring hjälpt till så att vi äro nu flera tusen starkare uti medlemsantal och stridsduglighet än vad vi voro i varas. Lat oss komma ihåg, att "manga backar sma gora en stor å", samt att, snarare än dubbel hjälp."

Kamrater! Lanet runt gören edert basta med att insamlas och sända bidrag till kamrat Schmiths försvar. Och på detta sätt skola vi då visa myndigheterna att denne man har bakom sig en kraftig sammanhållning av man, landet runt, samt att det gör detsamma vad de än göra, agitationen kommer likväl att paga tills vi hava övermandakastat det ruttna systemet som existerar i dag. Och på så sätt skola vi försäkra oss om, att denne unge kamrat skall komma ut bland oss igen, och med ungdomens entusiasm fortsätta sin nyss påbörjade kamp för en bättre tillvaro — genom att samla alla arbetarna under solidaritetens röda standar — att där stå tillsammans uti en enda stor industriell organisation.

Nils H. Hanson.

P. S. Sänd alla bidrag till W. I. Nef, James Schmith's Defense Fund, 232 Cedar ave., Minneapolis, Minn.

PRÄSTLIST.

I en församling i mellersta Skåne, där otron tilltagit i oroväckande grad (enligt prästens mening) hade detta ljushuvud till nerde fått för sig att på ett knepigt sätt skrämma sina åhörare. Han önskade bibehålla sin plats samt erhålla bättre betalt, därför försökte han följande sätt:

Julafön var inne, prästen mötte sin dräng och sade: "Hör du Jöns! I kväll när det har blivit mörkt, gå in i ladugården och tag en vit duva med dig in i kyrkan och placera den på kyrkvinden, så att du i morgon med lätthet kan få tag i densamma. I morgon bittida skall jag predika för folket om Jesu födelse m. m. För att få riktig effekt med predikan, så vill jag att du utför litet extra du förstär. Du ser det kommer att göra susen, samt sätta skräck på bönderna för en tid framåt."

"Du vet att där är en lucka i taket som du med ringa möda kan öppna. När jag i morgon bittida predikar dessa betänkliga ord: 'Se jag låter den helige ande komma ned över eder i form av en vit duva', så skall du öppna luckan ljudlöst, samt obemärkt nedsläppa duvan."

"Har du förstätt mig Jöns?"

Jöns: "Ja, herr pastorn."

På aftonen, just som det börjat mörkna smög sig Jöns in i ladugården och fick fast uti en vit duva. Med några steg klev han iväg med sin klenod till kyrkan och placerade duvan i en korg på kyrkvinden. Jöns tillbrakte en lugn natt, samt vaknade upp tidigt julmorgonen för att utföra sitt viktiga uppdrag. Med snabba steg begav Jöns sig till kyrkan, samt upp på kyrkvinden. Han sökte sin duva, men o fasa, den stod ej där finna. I stället kom prästens gamle katt och strök sig belåtet på "Jönsas" byxhän. Med ens blev det klart för Jöns, att katten hade ätit upp duvan. Katten hade på grund av mörkret afstont förut obemärkt följt med Jöns upp. Tiden var inne för Jöns att utföra sin bragd. Prästen predikade till den halvsöndande massan högljutt dessa ord: "Se jag låter den helige ande komma över eder i form av en vit duva." Just som prästen slutat denna mening, öppnade Jöns upp luckan, stack ner huvudet och utropade med en tordönsröst: "Den helige ande han ej komma nu, för katten har ätit huvudet av honom!"

Ära vare gud i höjden,
Och frid på jorden!

I ett tusen och niohundra femton
är ha dessa ord ljudit i mänsklig-
hetens öron.

Och återigen förkunnas nu det-
ta budskap för oss.

Återigen skall dessa ord till
tusen och åter tusen av jordens
befolkning. Och ändock är den-
na fras, lika tom, lika värdelös
som den var för nära två tusen år
sedan. Aldrig förr har den hörts
mera tom och intetsägande än just
nu.

Låta vi vår blick glida över
världen, sökande efter friden, kun-
na vi då finna den? Vi mötas
vid första ögonkastet av en hemsk
syn, vi ser där kanoner föras
fram emot massor av soldater, i
en hast äro de jordningstalida, ett
kommandorop höres och i ett nu
upprullas en hemsk skrackin-
gaude syn för våra ögon. Dessa
maskiner börja nu att utslunga
sina dödsbringande projektiler.
Gevärens börja nu också att
smattra, inom några minuter är
heia omkretsen insvept i ett
moln av eld och rök, och ut ur
denna kaos, höres hemiska öron-
bedövande skrik av soldater, som
blivit sårade, och av andra, som
blivit vansinniga av blotta åsyn-
nen av detta skakande. Allt som
ottast föres kanonerna fram, de
koras fram över oöda och sårade
soldater. Det är ingen tid nu att
se efter dem, där de ligga hjälplö-
sa och blodande på marken, utan
de krossas utan förskoning, un-
der dessa tunga maskiner.

Allt detta är helvetiskt, vi kun-
na icke längre se detta elände, vi
drivas av en enda impuls, nämligen
att komma bort, långt bort
från detta djävulska skådespel.

Långt bort från detta blodiga
slagfält ser vi en stuga, allt före-
faller så tyst och fridfullt därom-
kring.

Vi gå in. Det är människor
därinne, men o fasa! de likna ju
mera skelett än levande varelser,
deras ögon brinna så feberheta
och synas som om de ville tränga
ut ur sina hälor. Det är hungern
som här grinar emot oss olyck-
liga varelser och hota att taga
allt som finnes därinne. Kung
hunger kommer allt närmare och
närmare sina offer, de kunna nu
känna hans heta flämtade ande-
dräkt. De äro utmattade, de orka
ej bryta sig lösa från hans
hårda famntag. Nu höres ross-
lingar och hesa ljud och allt är
slut: kung hunger har avgått som
segrare.

Därute i fjärran å andra sidan
skogsdungen höres kyrkklockorna
ringa ut fridsbudskapet. Men det
ger inga mjuka melodiska toner.
Nej, det skorrar så hårt och hän-
fullt i våra öron, så vi önska ej
längre höra därpå.

Vi fortsätta vår färd sökande
efter friden. Krigets blodiga
spöke har ännu ej nått alla länder,
därför riktas nu vår blick emor
dessa s. k. fredliga staterna. Där
se vi stora städer, den ena större
än den andra. Låt oss stanna och
närmare betrakta en av dessa.
Här är en, över vilken natten all-
laredan sänkt sitt mörka flor, vi se
framför oss en smal och illa upp-
lyst gränd. Därborta i en port-
gång finna vi några personer so-
vande, i trots av att det vilar ett
tuntt lager av frost över dem,
men de synas ej märka detta. De
ha kanske gått hela natten, ja,
kanske flera nätter sökande
efter logi, tills de utmattade av
dessa lönlösa sökande sjunkit ned
där i portgången? för att sova.

Nu och då kommer män i tra-
siga kläder gående upp och ned
för gatan, de synes ha svårt att
skyla sina kroppar emot den fuk-
tiga och kalla luften som sänker sig
ned emellan husen, och de på-
skynda sin gång för att få blodet
att cirkulera fortare i ådrorna och
dymedelst jaga iväg den styvhet
som satt sig i deras lemmar.

Här kommer en ung flicka gån-
de, hennes blickar irrar hit och
dit, möter hon någon fixerar hon
dem med en halft bedjande, halft
utmanande blick. Av allt att döma
söker hon efter någon, som
är villig att köpa hennes klänek,
för en summa, stor nog att köpa

hennes ett rum för den återstående
delen av natten, samt ett mål mat,
men alla synes undvika henne.
alla hon möter taga ett steg åt
sidan för att slippa beröra hen-
ne. Hon fortsätter sin gång gata
upp och gata ned, väntande för
morgondagens sol som hon hop-
pas i någon mått skall värma upp
hennes av köld och hunger själ-
vande kropp.

Vi måste giva upp allt hopp om
att finna denna över hela jorden
predikade friden. Den finnes icke!

Vi vilja icke längre tro på en
gud, som utövar frid och glädje,
till människorna, och istället för
att bringa frid på jorden, ger oss
ofrid. Vi tro icke längre på en
gud, som säger sig vara barnens
vän, och på samma gång tolererar
att dessa barn tvingas in i fabri-
ker, medan de ännu äro späda, i
fabriker som systematiskt suga
blodet ur deras ådror och förer
dem till en förtidig grav. Vi för-
banna en gud, som tillåter att
mannen drages ifrån sin hustru
och fadern från sina barn, för att
gå ut och mörda andra barns fä-
der, eller bliva mördad av dem.
Vi förakta en gud, som välsignar
ägodelar vilka äro förvärvade ge-
nom barns arbete och kraftiga
mäns svett och blod. Om du fin-
nes du grymme gud, varför visar
du icke ditt ansikte för oss. Män-
ne du är feg och skäms för alla
dessa brott och orättvisor, som
äro begångna i ditt namn? Är
du rädd att stå till svars för allt
detta inför oss människor, vilkas
skapare och herre du säger dig
vara.

Vi människor äro humanare än
du. Vi hata mord, vi hata sla-
veri och vi hata dig och dina lego-
drängar prästerna och så länge
din lära om frid finnes på vår
jord, så länge kommer ofriden att
vara ibland oss.

Därför förbanna vi dig och hä-
danefter vilja vi ej hava det min-
sta med dig att skaffa.

Nu är din tid utelupen och din
makt existerar icke längre för
oss. Vi skola samla ihop alla di-
na biblar och psalmböcker, och av
dem göra ett stort bål, vars flam-
mor skola stiga högt upp emot
skyn, icke för din ära, utan för
att förkunna för världen att din
tyranniska regim är ändad.

Och som en dödsång över dig
kommer då att skalla en sång så
högt, klart och kraftigt, att alla
himmelens och helvetets troner
skola falla till spillror.

"I höjden räddarn vi ej hälsa
Ej gudar, furstar stå oss bi
Nej, själva vilja vi oss frälsa,
Och samfäll skall vår räddning
bli."

Visis.

GUDS FÖRHÖLD TIL TID OG RUM.

Gudsiden hyldes icke bare av
gammeldage och godtroende folk;
men ogsaa av saakaldte oplyste
mennesker; saadanne som gaar og
bryster sig av sin dannelse og sine
videnskabeligheder. De paastaar
iblandt andet, at som forklaring
paa alt det uforstaaelige i verden,
paa alt det som mennesker har
tenkt og grublet over findes ikke
nogen bedre end den som religio-
nen gir os, noget som har blit ned-
leveret til os fra aeldgamle tider,
nemlig troen paa en almægtig, alvi-
dende gud.

Hvad jeg nu vil forsøge at bevi-
se, er, at ikke alene har gudstroen in-
gen basis, men at den ikke engang
duer som forudsætning for at for-
klare verdens oprindelse.

Først saa er det jo klart, at hvis
gud har skapt verden, saa har han
skapt alt som er i verden, sol, ma-
ne, himmel og jord, og tid og rum,
i hvilke de forutnævnte eksisterer.
Nu, hvis Gud har skapt tiden, saa
kommer vi til den slutning, at han
maa ha, før han skapte den, eksis-
teret på en tidsperiode da der in-
gen tid var, hvilket er en umulig
tankesætning, eller motsigelse, som
ikke engang guder kan komme hel-
skindet fra.

Omtrent det samme holder ogsaa
stik i hans forhold til rum. Hvis
han har skapt rum, som han maa
ha gjort hvis han er den ytterste
årsak og forklaring av alle ting.

saa maa han jo ikke bare ha eksis-
teret paa en tid da der ingen tid
var, men ogsaa, før han skapte
rummet, ha eksisteret paa en plads
hvor der intet rum var.

Det beviser tydelig at gud ikke
duer som hypotese til at forklare
universets oprindelse; ti vi trænger
en ny hypotese igjen til at forklare
gud.

Paa dette kan naturligvis en paa
aandelige og usynlige ting troende,
men paa synlige og haandgriplige
ting tvilende person svare, at det
ikke er umulig at gud eksisterer og
har gjort denne store gerning, men
at vi ubetydelige mennesker bare
ikke kan forstaa det. Hvis saadan
logik var tillatt mig, saa skulde jeg
kunne bevise hvad som helst. Jeg
skulde kunne bevise at hvitt er sort,
at jorden er en pandekake, at jeg
selv er gud, og at gud er Fanden.

Gudehater.

JEG SØKER.

Jeg søker de ærlige sjæle
og ønsker mig alle til ven,
som trampes af jernskodde hæl
og ikke tør trampe igjen.

Jeg har ikke stort, je, aa gi dem
il gjengjæld for deres moral,
vil kun i oprigtighed si dem,
at den just er pinende gal.

Jeg søker de møtelse stakler,
den hob av forvildede kræb,
som kirker og præster forkvakler
med al deres ydmyghetspræk.

Jeg kan ikke lykkelig træste
med himmerigs ryd i det blå;
men om du vil livsglæde høste,
nuvel, kamerat, la os saa.

Jeg søker de unge og sterke,
som ikke sin skjæbne orstaa,
som hittil har undgaet merke
aa trældom og slaveviskaar.

Jeg vil, de skal øve sin styrke
for maal, som er værdig vor tid;
istedetfor guder aa dyrke,
at spænde sit belte til strid.

Jeg søker de trældende skarer,
vel herdet av nøisomhets tugt,
som trodsende arbejdets frugt
blir røvet sit arbeides frugt.

For deres skal riket og magten
og æren i evighet bli,
naar engang vi slutter den pagten,
som samholdets styrke skal gi.

Og det har vi endnu aa lære,
at guderne sørger for sit;
de lot sig nok aldrig besvære
med krav, som er mit eller dit.

Men vil vi se lysere tider,
Saa gjælder det samlet aa staa.
Og er vi de mange, som lider,
hvad er da mot os vel de faa.

Kom an, la det engang faa ende
med bønnen og utenomsnak;
vi oprørets flamme skal tænde,
og det skal man nok faa fornemme.

Og hvem der skal regnes for pak,
naar vi med systemet faa bugt,
den sak skal vi siden bestemme,
naar selv vi tar arbeides frugt.

Jeg søker de ærlige sjæle,
hver trældende stympet til ven,
som trampes af jernskodde hæl,
for nu skal der trampes igjen.

Jeg søker de unge og sterke
og arbejdets trældomme sgn,
saa heiser vi oprørets merke,
saa høster vi frihet som løn.

H. TH. THOMSEN.

HELIGA KYSSAR.

En rysk kulturbild
av Elis Högland.

Solen stod på nedgående och
kastade glittrande reflexer ned i
Ausseralstern, där ängslupar och
motarbetar trängdes med tunga
kolpråmar, vilka stakades fram
över det smutsgula vattnet.

Vi hade bänkat oss i paviljon-
gen, som var öfverfylld av turister
från alla världens kanter. Ci-
garröken höjde sig endast lång-
samt, ty vi voro mitt under vär-
meböljan och luften var tung av
bensinångor och rök från petro-
leummotorerna.

Vi voro: den judiske målaren
Zyon, med sitt blida anlete, vil-
ket endast glimtvis lystes upp av
ett leende då någon av oss sade
något tjockskalligt — vilket ej
hände alltför sällan; vidare po-
lacken Slovonimsky, som var, ny-
omvänd luteran, fanatisk helgon-
hatare samt dessutom såg mycket
bra ut; Sofia, flickan från Praga,
som var kär i oss allihop och dess-
utom svärmisk katolik; samt eder
ödmjuka tjänare, om vilken intet
är att andraga.

Naturligtvis rörde sig samtalet
om religionsfrågor. Det kunde

förresten ej göra annat då Sofia
och Slovonimsky voro med.

— aa, tror du verkligen att nå-
got gott kommit av allt det där
krypandet för helgon och krusi-
fix och relikier och elände? —
fnyste Slovo (vi förkortade nam-
net så) föraktligt till Sofia.

— Jo, det har det visst det.

— På vad sätt? — kom frå-
gan med allt det hån en polack
kan inlägga i ett par ord.

Sofia svarade ej. Vad skulle
hon svara? Hon visste ju endast
att hon kände sig lycklig sedan
hon fått avlösning för sina med
oss bedrivna synder, och kanske
än mer, då hon fick börja på ny
räkning.

— Ser du, du vet inte på vad
sätt ditt krypande för ditt lilla
privathelgon verkar gott, — fort-
satte Slovo triumferande.

— a, men det kan jag säga, —
högg Zyon i.

— Kan du? — Polacken gapade
av förbluffelse.

— Vilja ni höra en berättelse
från Ryssland, så skall jag visa
er på ett fall av räddning från
plågor och vanära, och det just
genom från krusifixtillbedjan.

— Är du från Ryssland? —
frågade jag.

— Jag har varit där, — snäste
Zyon, och som det strängt taget
ej rörde mig varifrån han var
så teg jag.

— Alltså begynner jag, — sade
han, sedan de båda andra bett
honom fortsätta.

— Det var en gång en ung må-
lare som trodde sig äga guda-
gnistan. Han ville på duken fä-
sta sitt land. Hela det stora, skö-
na, olyckliga Ryssland skulle han
i färg ställa fram för världen.
Han skulle gripa de vilda bergen,
de ändlösa stäpporna, de vita
tundorna, de tropiskt prunkan-
de dalarna och de majestätiskt
framvällande floderna. Allt Ryss-
lands land skulle han visa värld-
en, så den skulle fatta varför
Rysslands barn älska sin mor.

Så reste han först till en by vid
den stora floden. Här skulle han
lära sig flodens skönhet. Men han
läste sig i stället en annan skön-
het — en ung flicka, ah, ni skulle
ha skådat henne.

Zyon försökte i tankar ett ögon
blick. Så fortsatte han.

— Nå, det gick som let brukar.
Han kom utifrån den stora värld-
en, kringvärd av det nyas, o-
kändas behag. Han var lättan-
vänd. Naturligtvis älskade de
varandra.

Ostörda träffades de vid flo-
dens stränder där de tillsammans
studerade naturens skönhet
Dock, lyckan är kort. Snart vi
sade det sig, att Sonja (låt oss
kalla henne så) svallde i kapp med
målares skissportfölj. Och —
vem hade väl tänkt på följder el-
ler giftermål.

Så en dag kommer Sonja hem
till målaren, badande i tårar, vri-
dande sina händer i förtvivlan.

Det hade varit förhör hos po-
pen om hennes tillstånd. Ej fick
någon skam finnas i deras by
Och nu skulle Sonja piskas för
det hon brutit mot sakramenten
och bedrivit hor.

Målaren greps av fasa. Skulle
hans lilla duva piskas av dessa
råa bönder! Nej, förr då taga
hennes med sig och rymma. Men
det gick inte heller, man skulle
snart få fatt i dem, och då skulle
även han få straff; ty ännu hade
hon, dess bättre, ej sagt vem hon
förfört.

— Vem hon förfört? — avbröt
Sofia, som andlöst lyssnade.

— Tyst, mitt barn! Den mog-
na kvinnan förför alltid — hon
blir aldrig förförd, men avbryt
mig inte mera, — förmanade
Zyon den på könets vägnar
harmna Sofia.

— Var var jag nu? Jo, som
sagt, de båda älskande gråto i
förtvivlan. Men så föll målarens
ögon på ett krusifix, som hängde
på ena väggen i rummet.

"Eureka!" jublade han, "kläd
av dig Sonja!"

Visserligen hade hon gjort det
förr, men nu tyckte hon ej stun-
den vara lämplig för dylikt, så
hon tvekade.

"Fort, fort!" uppmanade han.
Han var alldeles vild av den
blixtrande idé han fått.

Till slut lydde hon. Och se-
dan målade han på hennes rygg
ett krusifix, med huvudet mellan
hennes axlar och fötterna där
ryggen byter namn.

"Nu få vi se om deras fromhet
är äkta", log han därefter be-
lätet.

Dagen för domens verkställan-
de var kommen. Hela byn var
festklädd och på benen. Det var
ej alla dagar man bjöds på ett så-
dant härligt tillfälle, som att till-
tredsställa sin grymhet på sam-
ma gång man gjorde en helgonen
behaglig gärning.

Saken var den, att alla byinne-
vånarna i tur och ordning skulle
passera synderskan och giva hen-
ne ett slag av piskan.

Blek och nervös stod målaren
bakom mängden. Han frukta-
de att hans plan skulle misslyckas.

Nu börjar det. Byprossorn
binder flickan vid brauen och slir-
ter därefter bort kläderna.

Nu kommer popen. Han är
den främste i byn vid detta till-
fälle. Honom tillkommer första
slaget.

Nu griper han piskan, som pro-
fessorn rackar honom.

Svetten bryter fram på måla-
rens panna. "Skall det lyckas?"
trågar han sig med bänan.

Men popen höjer piskan, då —
han hejdar sig — ser sig förvir-
rat omkring, stiger närmare syn-
derskan och stirrar förvånad på
hennes rygg.

Folket betraktar förundrande
popen. Några rop höras. Måla-
ren darrar av nervspänning.

Då kastar popen piskan, böjer
knä och kysser andaktsfullt — kris-
tusbildens fötter.

Målaren jublar. Det har lyc-
kats.

Men folket skränar. Har po-
pen blivit galen?

En del av mängden har när-
mat sig chavotten och får se den
milt leende Jesus-bilden på flic-
kens rygg. Och nu blir det ett
allmänt anskri: Ett underverk!
Ett underverk!

Och en efter en passera byin-
nevånarna den fängslande synder-
skan och kyssa — Jesus-bildens
fötter.

Och sedan predikade popen om
huru stor nåd bevisats deras by.
Huru helgonen låtit uppenbara
att flickan var helig genom att
låtad denna sköna bild växa fram
på hennes rygg.

Och då barnet föddes blev be-
stämt att det skulle uppväxa i ett
heligt kloster och bliva ett stort
helgon, vartill helgonen synbar-
ligen ämnat det.

— Här se ni alltså var gott som
kan komma av en ödmjuk tillbed-
jan, — slöt Zyon berättelsen.

— Usch, det var rätt, — tyck-
te Sofia.

Men polacken skrattade, så han
hoppade på stolen.

— Det var en god och sedelä-
rande berättelse. Den skall jag
inte glömma.

— Gör inte det du, — log ju-
den, — men annars berättas den
här historien bland judarne i
Ryssland i hundratals variationer.
Ja, jag tror till och med, att den
varit tryckt i en av sina många
former.

Men jag funderade på huru
man skulle bära sig åt för att få
en sådan historia publicerad i
Sverige.

— Vad funderar du på,
schwede?

— På våra sedlighetsnuckor.

— Pfiu teuffell!

— Ja jag anser att även de skul-
le lägga sig till med en sådan an-
da av verklig fromhet som dina
byinnevånare.

— Gott verdamme, schwede!
Du säger något. Och då skulle
jag måla krusifix i massor — och
gratis.

— Mätte så ske, viskade po-
lacken fromt.

— Drink ur Sofia!

— Prost!

KRISTENDOMENS DYBDE.

Som svar paa spørsmålet hvor-
dan kristendommen har vovet til i
verden i to tusind aar og endnu

ikke har rensket samfundet fra
elendighed, nationerne fra krig, og
de kristne fra at være opholderne
av alt dette, siger de, at det ikke er
kristendommens fejl, eller fordi
den ikke er sand; tvertimot, den er
saa vidunderlig, saa dyp, at folk
ikke kan forstaa den; men grunden
er den, at menneskene ikke har be-
nyttet sig av dens store sandheter
og dens helende kraft. Det er med
den likesom med alle andre gode
ting, hvis du ikke benytter dig av
dem, hvad kan de saa gjore for
dig?

Til dette vil jeg naturligvis ege,
at kristendommen er en saa vid-
underlig kraft og saa dyp, at ikke
jeg kan forstaa den; men jeg vil
gjore den indvending, at hvis den
er saa dyp og mægtig at vi ikke kan
forstaa den, eller er istand til at
motta den, efter to tusind aar, saa
vil jeg foreslaa at vi faar noget
som ikke er saa dybt, men som vi
dog kan forstaa, og om det ikke er
saa mægtigt og styrkende som kris-
tendommen, dog noget som vi usle
mennesker kan sætte ut i praksis.
Dette er, hvad kristendommen ikke
er. Den er saa mægtig, saa skjøn,
at vi endnu ikke er kommet saa
langt moralsk set som australe-
stene.

Folk med sund fornuft og prak-
tisk sans gaar ikke og forsøker paa
at frembringe noget som er saa
skjönt, saa ideelt, at det er i sig
selv dømt til undergang.

Gudehater.

Rapport från Josef Hillströms kommittén.

Från sekr. för den svenska
avdelningen av Josef Hillströms
försvarskommitté i New York,
John Sandgren, har vi mottagit
fullständig rapport, vilken finnes
till hands å Allarms redaktion.

Inkomster och utgifter ballan-
sara på summa \$131.74. Råken
skaperna äro kontrollerade av
Jom A. Roulston och Hugh A.
Hanley.

Skand. avd. i Seattle, Wash.,
möter varje torsdag kl. 8 e. m. å
I. W. W:s lokal, 208 2nd Ave.
South.

Lördagen den 18 december kl.
8:15 e. m., avhålls minnesfest
över vår mördade kamrat Josef
Hillström, å I. W. W. hall, 232
cedar Ave., med Ragnar Johanson
från Chicago som talare, bi-
trädde av lokala förmågor. In-
träde 25 cents.

Söndagen den 19 december ta-
lar Ragnar Johanson å I. W. W.
hall kl. 2:30 e. m., över ämnet:
"Arbetarnas kamp för frihet." In-
träde 10 cents.

Juldagen den 25 december av-
hålls en storartad julfest
början kl. 8 e. m. Föredrag hål-
les av Ragnar Johanson över äm-
net: "Strindberg och hans livs-
verk." Efter programmet dans
Inträde 25 cents.

Observera! — Arbetarnas jul-
otta å I. W. W. hall, jultorg-
nen kl. 7 f. m., med föredrag av
Valfrid Engdahl, över ämnet:
"Frid på jorden," biträdd av loka-
la förmågor, sång och musik. In-
träde 10 cents.

Nyårsaftonen den 31 december
å I. W. W. hall, avhålls en gedi-
gen nyårsvaka med föredrag av
Ragnar Johanson, över ämnet:
"Gustav Janson" samt uppföres
en revy: "När Allarm kom till
världen," med sång och musik.
Efter programmet dans. Inträde
25 cents.

Nyårsdagen den 1 januari kl.
8 e. m. avhåller local union 64 en
"smoker" å I. W. W. hall med
gott program. Inträde 25 cents.

Söndagen den 2 januari kl. 2:30
e. m. talar Ragnar Johanson å I.
W. W. hall över ämnet: "Kon-
struktiv organisation." Inträde
10 cents.

Local 64 of the I. W. W. av-
håller diskussionsmöten å I. W.
W. hall, 232 Cedar Ave., varje
söndagskväll kl. 8. Fritt inträde.